

ei märganud ta midagi märli, mis teda teistest oleks lahutanud: nende riided olivad ühesugused, nad kõit punastasiwad, nad kõit waatasiwad üles ja siis jälle maha. Kõigil olivad pihkised ilusad lüed, keegi ei lau-
sunud sõnagi ega liigutanud sõrmeotsagi, et talle märku anda; neile pidi süü wisi wäga walju läit olema antud.

„Mis sa wiitvitad?“ müristas kuningas, „tui minule tona üts niisugune ilus abikaasa omaks oleks antud, ma ei wiitvitaks filmopillugi, et teda laenlasse suruda!“

Üksna segaselt sammus prints weel lorra rea eest mööda; see lord märkas ta midagi muutust. Kui ta ühest kõige ilusamast neiust mööda läks, lehwis õrn naeratus neiu näost üle, kuna tema kõrwal seiswa neiu nägu, mis mitte wähem ilus ei olnud, nagu wähe tufatels läks.

„Et üks nendest minu naene on,“ sõnas prints iseeneses, „see on kindel, aga kumb?“ üks nendest naeratas! Kas mitte sarnasel lool iga naesterahwas ei saaks naerata-
tama, kui ta abikaasa tolle läheneb? Aga kas ta naeratus ta mitte rahulemist ei wõinud awaldada, et prints mitte teda ei walinud ja tema sellega printsi wõimaliku surma-
kerral mitte kaasküüdlane ei ole? Sellewastu jälle: kas sarnasel lorril mitte iga naesterahwas tufatels ei saa, kui ta abikaasa tolle läheneb, ilma et tema õigust nõuaks? —
Kas ei peaks mitte ta otsaesine wähe lipra minema, kas ei peaks ta mitte iseenesele üttema: „mina olen see, kas sa seda ei tea, ei tunne? Tule!“ Ei ole ta mitte abielus, kas ei saa ta siis mitte pabafels, kui üks wõõras mees tema pääle waatab, kas ei saa ta siis mitte ise-
eneses üttema: „ära wiitwita minu juures, sinu oma on wähe edasi poole, on teine kohe — kolmas — neljas! — ära jää mitte seisma!“

Aga siis: minu abikaasa ei ole minu nägu weel näi-
nud — eks ta saaks naeratama, kui talle meeldib, eks tufatels saama, kui talle ta abikaasa nägu mitte ei meeldi? Naera-
tus meelitab armastajat juurde, tufane olef on wiitwi-
tajale etteheitels! — Naeratus.

„Nüüd kuule mu wiimast sõna!“ hüüdis kuningas walju häälega. „Kui sa kümne sekundi jooksul oma abikaasat mitte reast wälja ei ole toonud, peab ta kohe lesels jääma!“ Üht-
lasi astus wõõgamees ta juurde ja sõstas: „Ma olen siin!“

Prints ei tohtinud enam kauem wiitwitada ta astus edasi ja wõttis ühe neiu käest linni. Waljusti kõlastiwad leslad waljusti hõiskas rahwas; kuningas lähenes ja soowis printsiile õnne, sest see oli oma õige abikaasa reast wälja walinud.

Nob siis, rääkis ametnik wiie wõõramaa saadiku wastu edasi: kui teie oma leskel wälja arwate, kumba neiud prints walis, seda, kes naeratas, wõi seda, kes tufase näo tegi, siis tahan teile ütelda, kes lahti tehtud ulsest wälja tuli: neiu wõi tiiger!“

Kõige wärskemate sõnumite järele ei ole wiis wõõrast weel praegugi otsust anda teadnud.

Ja sina, lugeja? Suudad sa mulle tulewa aastani selle küsimise pääle kostust, õige et kostust anda? Katsu!

Seda ja teist.

Kartohwli jubileum. 5. januaril 1896 on 300 aastat sellest saadit mööda läinud, mil Franz Drake suri, selle teagu see on, et kartohwliid Europas tuttamamaks sai-
wad. Praegu, mil kartohwel rahwale kõige tähtsamaks toi-
duaineks on, ei suuda seda mõteldagi, et ta enam kui kolme-
saja aasta eest Europas alles täitsa tundmata oli. — Kar-